

РОБЪРТ ШЕКЛИ НЕ ДОКОСВАЙ!

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1978

chitanka.info

Маса-детекторът замига с розова, после с червена светлина. Дремещият при пулта Ейджи се сепна.

— Приближаваме се до планета! — викна той, свивайки се от свистенето на въздуха, който се изтръгваше през пробитата от парче метеорит дупка.

Капитан Бърнет кимна и запои поредната кръпка към износения корпус на „Индевър“. Свистенето забележимо затихна, но не престана.

Планетата се показва зад малко пурпурно слънце. Нейният мъждив зеленикав отблясък на фона на черното небе възбуди у двамата астронавти една и съща мисъл.

— Интересно, ще се намери ли на нея нещо ценно? — замислено промълви Бърнет.

Ейджи с надежда вдигна побелелите си вежди.

Едва ли щяха да намерят нова планета, ако „Индевър“ летеше по Южногалактическия път. Но пък там патрулираха доста кораби на конфедералната полиция, а Бърнет имаше сериозни основания да се държи по-далече от нея.

Макар „Индевър“ да минаваше за търговски кораб, целият му товар се състоеше от няколко бутилки много силна киселина, която служеше за отваряне на сейфове, и от три малки атомни бомбички. Властите, кой знае защо, се отнасяха неодобрително към подобни стоки и настойчиво се опитваха да привлекат екипажа към отговорност за всички дребни грехове — убийство на Луната, ограбване на Омега, кражба с взлом на Сами.

А на всичко отгоре новите полицейски кораби развиваха по-голяма скорост и имаха по-добра маневреност и „Индевър“ трябваше да минава по обиколни маршрути. Сега корабът се насочи към Нова Атина, където бяха открити много богати уранови находища.

— Да, не е много — изкоментира Ейджи, като с отвращение гледеше уредите.

— Може дори да не кацаме — потвърди Бърнет.

Показанията на датчиците ги разочароваха. Планетата се оказа по-малка от Земята и въпреки кислородната атмосфера почти нямаше полезни изкопаеми.

Изведнъж заработи детекторът за тежки метали.

— Там има нещо — развълнуван заговори Ейджи, като разшифроваше бързо показанията на уредите. — Много чист метал,

при това почти на повърхността!

Бърнет зарадван кимна и корабът започна да се спуска.

От задния сектор излезе Витор и погледна в илюминатора през рамото на Ейджи. Косато „Индевър“ увисна над повърхността на планетата, видяха това, което бяха взели за находище на тежък метал.

На открито пространство стоеше космически кораб.

— Ето, това е вече интересно — скривайки вълнението си, проговори Бърнет и кимна на Ейджи.

Ейджи изкусно извърши кацането. По възраст той отдавна трябваше да е излязъл в пенсия, но годините никак не се бяха отразили на професионалните способности на пилота. Когато Ейджи остана без работа и без грош в джоба, Бърнет го намери и великодушно му предложи да влезе в състава на неговия екипаж. Капитанът охотно ставаше алтруист, ако това предвещаващо нещо.

Чуждопланетният кораб беше по-голям от „Индевър“ и изглеждаше съвършено нов, но неговата конструкция озадачи капитана.

— Виждали ли сте нещо подобно? — осведоми се Бърнет.

Ейджи порови в обширната си памет.

— Малко напомня кефейска работа, но те правят корпусите по-обтекаеми. Но пък ние сме стигнали доста далече, така че едва ли този кораб е от нашата конфедерация.

Витор не можеше да откъсне поглед от кораба.

— Да имахме такъв! — замечтано въздъхна той.

Внезапна усмивка проряза лицето на Бърнет като пукнатина в гранит.

— Точно за това мисля — рече той. — Да отидем и да поприказваме с шкипера.

* * *

Атмосферата на планетата се оказа годна за дишане. Температурата на въздуха беше 72 градуса по Фаренхайт. Астронавтите пратиха към кораба сигнал за поздрав и без да дочакат отговор, закрачиха напред, скрили бластерите под куртките си.

Отблизо корабът беше внушителен. Метеоритите почти не бяха повредили блестящия му сребрист корпус. От отворения люк се дочуваше монотонен шум — явно се презареждаха генераторите.

— Има ли някой тук? — извика Витор. Гласът му със звънко ехо прокънтя по кораба. Отговор не последва. Само генераторите глухо шумяха и тревата шушнеше.

— Къде ли са се дянали? — учуди се Ейджи.

— Навярно са отишли да подишат чист въздух — предположи Бърнет. — Едва ли са очаквали такива високи гости.

Витор седна на тревата, а Бърнет и Ейджи обиколиха кораба, любувайки се на неговата необикновена и великолепна конструкция.

— Ще се справиш ли с него? — попита Бърнет.

— Мисля, че да — отвърна Ейджи. — Той е построен по класическите образци. Автоматиката не ме тревожи — всички същества, които дишат кислород, използват аналогични системи за управление. Надявам се, че няма да ми трябва много време, за да се ориентирам.

— Някой идва! — извика Витор.

От горичката, на около триста ярда от кораба, се показа и започна да се приближава някаква фигура.

Ейджи и Витор едновременно хванаха бластерите.

Бърнет разглеждаше с бинокъла странното с правоъгълна форма същество, високо два фута и широко един фут. Пришълецът нямаше глава.

Като настрои по-добре бинокъла, Бърнет се убеди, че непознатият беше хуманоид. Във всеки случай той притежаваше четири крайника: двата — почти скрити от тревата, му служеха за ходене, а още два стърчаха вертикално нагоре. По средата на правоъгълника се виждаха две мънички очички и уста. Пришълецът нямаше нищо, което да напомня дреха.

— Странен тип! — Ейджи натъкми прицела на бластера. — А какво ли пък, ако е долетял самичък?

— Надявам се, да — промърмори Бърнет, като на свой ред измъкна бластера.

— Дистанцията е двеста ярда — Ейджи се прицели, после погледна капитана. — Или вие пръв искате да връчите визитната си картичка?

— Голяма чест — усмихна се Бърнет. — Да почакаме малко, нека се приближи.

* * *

Кален се приземи на тази захвърлена планетна с надеждата да добие поне няколко тона ерол — минерал, изключително ценен за мабогийците. Но не му провървя и тетнитовата бомба, която така и не използва, остана непокътната заедно с керловия орех.

„Може би на следващата планета ще сполуча“ — мислеше Кален, като излизаше от гората.

Внезапно спря като вкаменен — недалече от неговия кораб стоеше чужд космически апарат с необикновена конструкция.

Кален не очакваше да срещне в такава дупка разумни същества като тези, които сега стояха пред отворения люк на неговия кораб. Непознатите имаха само далечно сходство с мабогийците. Наистина на една от планетите на Мабогийския съюз живееха същества, които много приличаха на тези, но те строяха космическите си кораби по съвършено друг начин.

Радостно развълнуван от своята сполука, Кален забърза насреща им. Непознатите обаче, кон знае защо, не помръднаха от местата си и не отвърнаха на поздрава, макар че явно го бяха забелязали. Той ускори крачка, като се надяваше, че бързо ще намери общ език с тези странни същества и че церемонията по запознаването няма да бъде дълга. Само един час прекара на негостоприемната планета, но беше съвсем изтощен, гладен и трябваше веднага да вземе душ...

Внезапно нещо палецо студено го отхвърли назад. Кален трепна: що за сюрприз от страна на тази враждебна планета? Тогава в него се заби още един заряд, който съвсем смрази външната му обвивка.

Нещата приеха сериозен обрат. Макар мабогийците да се смятаха за една от най-устойчивите и защитени жизнени форми, те също имаха уязвими места. Кален се огледа, търсейки източника на опасността.

Непознатите бяха стреляли в него!

Съвсем объркан, Кален не можеше да повярва в това. Той не само бе чувал, че съществува убийство, но няколко пъти с ужас беше наблюдавал това извращение сред други недоразвити животински

видове. Случвало му се бе да прелиства и книги по патологична психология, в които се описваха в детайли пет или шест случая на предумишлено убийство за цялата история на Мабог.

Но да се случи на него! Кален не вярваше на самия себе си. Още един заряд обгори тялото му. Той не помръдна, като все още се опитваше да се убеди, че му се е сторило. Не могат да бъдат способни на убийство същества, чийто разум позволява да строят космически апарати.

При това те дори не го познаваха!

Накрая, осъзнал опасността, Кален се обърна и побягна към края на горичката. Тримата непознати стреляха едновременно и замръзналата трева хрущеше под краката му. Външната обвивка на Кален напълно замръзна. Тялото на мабогиеца не беше приспособено към ниски температури и той почувствува как студът го скована.

И все пак не можеше да си наложи да повярва на случилото се!

Беше стигнал края на гората, когато в гърба му се врязаха наведнъж два заряда. Нямаше сили да поддържа топлина в организма си, рухна на замръзналата земя и загуби съзнание.

* * *

— Идиот! — промърмори Ейджи, като скри бластера в кобура си.

— Но е дяволски издръжлив! — с учудване забеляза Бърнет. — Нито едно същество, което диша кислород, не е способно да понесе това. — Той с гордост погледна бластера и потупа сребрилата броня на кораба. — Ще го наречем „Индевър-2“.

— Да живее капитанът! — весело закрещя Витор.

Бърнет погледна към небето.

— След четири часа ще започне да се смрачава. Витор, пренеси продуктите, кислорода и инструментите на „Индевър-2“ и изпразни батериите на нашата развалина. Трябва да отлетим, преди да се е стъмнило.

Витор тръгна да изпълни заповедта, а Бърнет и Ейджи влязоха в кораба.

В задния сектор на „Индевър-2“ се намираха генераторите, двигателите, преобразователите на енергия и резервоарите с гориво.

Следващият сектор заемаше повече от половината кораб и беше напълнен с някакви чудновати орехи с диаметър от два дюйма до фут и половина. По-нататък имаше два сектора на носа.

Първият от тях явно бе предназначен за екипажа, но беше съвършено празен. Нито легло, нито маса, нито столове — само гладък метален под. В тавана и по стените се виждаха няколко малки отвора с неизвестно предназначение.

На самия нос се намираше пилотската кабина, в която с мъка можеше да се смести един човек. Пултът за управление под зрителния екран беше отрупан с уреди.

— Това е вашето домакинство — каза Бърнет. — Пристъпвайте към изучаването му.

Ейджи кимна и започна да разглежда уредите.

След няколко часа Витор пренесе всички вещи на „Индевър-2“. Ейджи още не беше докосвал нищо. Той се опитваше да определи предназначението на уредите по размерите, по цвета, формата и разположението му. Ех, да имаше инструкция! Дали червената светлина означаваше опасност? Ако е така, то червеният бутон ще включва аварийно спиращо устройство. Но червеният цвят може да означава и температура...

Бърнет показва главата си в пилотската кабина.

— Готов ли сте?

— Струва ми се, да — Ейджи леко докосна бутона на таблото. — Това нещо би трябвало да затвори люковете.

Той натисна копчето. Витор и Бърнет стояха, затаили дъх.

Люковете безшумно се затвориха.

Ейджи се усмихна доволен.

— А това е система за подаване на въздух — провъзгласи той и натисна малка ръчка.

От пролуките на тавана започна да избликва жълтеникав дим.

— Някакви неизправности в системата — обезпокои се Ейджи.

Витор закашля.

— Изключете го, дявол да го вземе!

— Не виждам пулта! — Ейджи наслуки дръпна някакъв ключ. Тогава зареваха генераторите и от пулта по пода се посипа сноп синкави искри.

Ейджи бе отхвърлен настрана. Витор притича до вратата на товарния сектор и забарабани с юмруци по нея. Бърнет се хвърли към пулта, като закриваше с ръка устата си и чувствуваше, че подът се изплъзва под краката му.

Витор се свлече на пода, като напразно се опитваше да се измъкне навън.

Бърнет слепешката натисна някакви ръчки.

Шумът от генератора се прекрати и струя живителен въздух обля лицето на Бърнет. Той изтри сълзящите си очи и погледна нагоре. По една щастлива случайност бе успял да изключи притока на жълтия газ и да отвори въздушните люкове. Остатъците от газа бързо излетяха и секторът се изпълни с прохладния вечерен въздух на планетата.

Витор с мъка се вдигна на крака, но Ейджи не помръдваше. Бърнет се наведе над стария пилот и започна да разтрива гърдите му, като ругаеше полугласно. Накрая клепките на Ейджи затрептяха и скоро той дойде на себе си.

— Откъде се взе този дим? — простена Витор.

— Страхувам се, че нашият правоъгълен приятел е дишал тази гадост — предположи Бърнет.

Ейджи поклати глава:

— Едва ли, капитане. Атмосферата на планетата е наситена с кислород, а той се движеше без шлем и...

— Спомнете си как изглеждаше — прекъсна го Бърнет. — Освен това нуждата от въздух у всеки е различна.

— Тогава работата е лоша — унило промърмори Ейджи.

Тримата мъже се спогледаха. Настъпилата тишина бе прекъсната от тих, кълтящ звук.

— Какво има там? — изплаши се Витор и хвана бластера.

— Мълчи! — заповяда Бърнет.

Ослушаха се. Звукът се повтори. Сякаш някой удряше с желязо по твърд, неметален обект. Бърнет почувствува как кожата на тила му се размърдаха.

Земляните се притиснаха към зрителния екран. Бледите лъчи на залязващото слънце осветяваха с пурпурна светлина отворения люк на „Индевър-1“. Звънтенето идваше оттам.

— Не може да бъде! — възкликна Ейджи. — Нашите бластери...

— Не са го убили — мрачно завърши Бърнет.

— Лошо — промърмори Ейджи. — Много лошо.

Витор все още държеше бластера в ръцете си.

— Капитане — предложи си той услугите. — Може би трябва да изляза и...

Бърнет поклати глава.

— Той няма да ти позволи да се доближиш и на десет фута. Оставете ме да помисля. Той замисля нещо... Витор, какво остана на кораба? Батериите?

— Изпразнени са, а съединителното звено е у мен.

— Добре. Значи само киселината...

— Тя е мощно оръжие — намеси се Ейджи. — Но не мисля, че той би могъл да се сети за нейното приложение.

— Възможно е — съгласи се Бърнет. — И все пак ние трябва колкото може по-скоро да офейкаме оттук.

Ейджи погледна таблото с уредите. Преди половин час му се струваше, че е успял да се ориентира в него. Сега го виждаше като коварен, а може би и смъртоносен капан.

Ейджи не се учуди. В космическия кораб не само пътешествуват, но и живеят. Напълно естествено е уредите да възпроизвеждат условия за живот на чуждопланетянина и да удовлетворяват потребностите му.

Но за земляните това би могло да завърши трагично.

— Ако знаехме от коя планета е — тъжно произнесе Ейджи.

Засега знаеха само, че непознатият диша отровния жълт газ.

— Всичко ще бъде наред! — с фалшива бодрост обеща Бърнет. — Намерете системата за полет и повече нищо друго не докосвайте.

Ейджи се върна при уредите, а Бърнет се опитваше да проникне в мислите на чуждопланетянина, гледаше матовия корпус на своя бивш кораб и с тревога се вслушваше в непонятните звуци.

* * *

Кален дойде в съзнание и го порази това, че още е жив. Той с мъка се надигна и се облегна с гръб на едно дърво. Червеното слънце се спускаше зад линията на хоризонта. Въздухът, наситен с отровния кислород, стана по-хладен.

Кален въздъхна и с облекчение забеляза, че белите му дробове функционират и животворният жълт въздух все още е останал в тях.

Кален отново щеше да реши, че случката му се е присънила, когато изведнъж видя, че в неговия кораб влезе един от непознатите, прегънат под тежестта на товар. След известно време всички люкове се затвориха.

Значи този кошмар бе действителност! Кален почувствува остра нужда от храна и въздух. Външната обвивка на тялото му беше изсъхнала, напукана и непременно трябваше да бъде подложена на силно почистване. Кален имаше само един керлов орех и тетнитова бомба.

„Ако успея да счупя ореха — помисли си Кален, — може още дълго време да издържа. Но как да направя това?“

Той остана поразен от собствената си безпомощност. За пръв път му се наложи да се замисли над това, как да извърши сам тази обикновена, елементарна и всекидневна операция, която на кораба се изпълняваше от автомати.

Кален забеляза, че непознатите бяха напуснали своя кораб. Защо? Нямаше значение, но трябваше да отиде там, помисли си той. Под открито небе той би загинал, преди още да настъпи утрото.

Бавно запълзя към чуждия кораб, без да сваля очи от своя. Ако враждебно настроените същества го забележеха, всичко щеше да пропадне. Но това не стана и Кален благополучно се промъкна вътре през отворения люк.

Въпреки плътния мрак забеляза, че корабът е съвсем стар и износен. Тънките стени бяха покрити с кръпки. Сега му стана ясно защо непознатите завзеха неговия кораб.

Преди всичко трябваше да възстанови силите си и Кален извади кръглия керлов орех — основната храна на мабогийските астронавти. Орехите бяха изключително богати на енергия, а твърдата черупка с дебелина два дюйма ги предпазваше от разваляне дълги години.

Кален сложи ореха на пода, намери тежък метален прът и с всички сили удари с него по черупката. Прътът със силен звън отскочи, без да остави дори следа по ореха.

Кален се изплаши, отново в изстъпление започна да чука по черупката. След петнадесет минути, напълно изтощен, той прекрати опитите си. Стоманеният прът се прегъна почти наполовина, а орехът

си оставаше цял и невредим. Само крекерът, стандартно устройство, каквото имаше на всеки мабогийски кораб, би могъл да разчупи керловия орех. Друг начин, уви, никой не се бе сетил да измисли.

Външната обвивка сковаваше движенията на Кален, кожата му постепенно се бе втвърдила и се бе превърнала в рогова броня. Когато процесът на ороговяване завърши, той щеше напълно да загуби своята подвижност и да загине от недостиг на въздух.

Като надви отчаянието си, Кален се замисли. Яденето ще почака — първо трябваше да спасява кожата си. На борда на своя кораб той можеше да постои под душа с особена, смекчаваща кожата течност, но се съмняваше да намери подобна течност у чуждопланетяните. Имаше само един изход — да смъкне външната си обвивка. После трябваше да чака няколко дни, докато се втвърди вътрешната нежна кожа, но затова пък щеше да се движи.

Тръгна да търси чейнджер, но скоро се убеди, че на борда на кораба няма дори такова просто устройство.

Той вдигна прегънатия стоманен прът, подгъна го още повече и като вмъкна единия му край под увисналата гънка на кожата, със сила го дръпна нагоре.

Втвърдената обвивка не се поддаде.

Накрая, съвсем отчаян, той захвърли безполезния прът настрани и се сети за тетнитовата бомба.

Ако я сложи незабелязано под корпуса на завладения кораб, лекият взрив само ще подхвърли кораба на тридесет фута във въздуха и няма да му нанесе никакви повреди.

Но чуждопланетяните безусловно щяха да загинат.

Кален се ужаси. Как можа да си помисли такова нещо? Законите на мабогийската етика забраняваха всякакво убийство.

„Но нима това няма да бъде оправдано? — нашепваше му вътрешен глас. — Пришълците са зли създания. Като избавиш Вселената от тях, ти ще й направиш огромна услуга. А какво от това, че ще помогнеш и на себе си? Смятай това не за убийство, а за очистване от злото.“

„Не!“ — решително се отказа Кален и с огромно усилие на волята си наложи да не мисли за тази възможност. Като вдигаше с мъка непослушните си крака, той се зае да обходи кораба, надявайки се на случайна находка, която би му спасила живота.

* * *

Свил се в пилотската кабина, Ейджи уморено маркираше ключовете и бутоните с неизтриваем молив. Вече се развиделяваше. В „Индевър–2“ беше доста студено. Ейджи не се решаваше да пипа терморегулаторите.

В кабината за екипажа влезе Витор, превит под тежестта на голям сандък. Капитанът беше решил да пренесе всичко необходимо в носовите сектори, за да не се губи много време за търсене на необходимите неща. Малкото помещение за екипажа беше вече почти пълно. Като не намери подходящо място за сандъка, Витор се огледа и забеляза врата на страничната стена. Той натисна дръжката и вратата бързо тръгна към тавана. Витор се озова пред малка празна клетка, която му се стори идеална за съхранение на вещи. Той влезе и пусна тежкия сандък на пода сред множество червени черупки.

В същия миг таванът над него започна да се спуска надолу.

Витор диво зарева, изправи се рязко и удари главата си о приближаващия се таван. Изгуби съзнание.

Ейджи изскочи от пилотската кабина и се сблъска с втурналия се от другата страна Бърнет. Капитанът се опита да издърпа Витор за краката, но се захлъзга по гладкия метален под. С рядко присъствие на духа Ейджи обърна сандъка и за миг задържа предателския таван. Двамата с капитана побързаха да изтеглят Витор от клетката и в този миг сандъкът изпраця и се разцепи като орех. Като свърши работата си, таванът спря и безшумно запълзя нагоре.

Витор дойде на себе си и потърка ударената си глава.

— Капитане — жално се замоли той. — Може би трябва да се върнем на „Индевър“?

— Витор е прав — Ейджи разпери ръце. — Това е някакъв омагьосан кораб!

— И вие сте съгласни да се откажете от него? — с леко презрение се осведоми Бърнет.

Ейджи неловко се сви.

— Откъде да знаем — заговори той, стараяйки се да избегне погледа на Бърнет — какво още ще стане. Това е опасно, капитане.

— „Опасно...“ — изимитира го Бърнет. — Няма да оставим кораба. Просто няма да се докосваме до нищо, докато не стигнем безопасно място. На работа!

Ейджи искаше да намекне за стаите, които се превръщат в хидравлични преси, но като погледна Бърнет, реши, че е по-добре да не спори.

— Вие маркирахте ли таблото с уредите? — примирително попита Бърнет.

— Малко ми остана — промърмори Ейджи.

— Много добре. Щом не докосваме нищо с ръце, не ни грози опасност.

Бърнет изтри потта от челото си, облегна се на стената и разкопча куртката си.

В същия миг от отворите на стената се измъкнаха две стоманени куки и се събраха в пръстен около талията му. Бърнет с всички сили се дръпна, но пръстенът не отстъпи. Чу се странно прищракане и от стената изпълзя тънко телено пипалце. То опипа куртката на Бърнет, сякаш преценяваше качеството на тъканта, и изчезна в стената.

Ейджи и Витор замръзнаха по местата си с отворени уста.

— Изключете това нещо! — дрезгаво заповяда Бърнет.

Ейджи се хвърли към пулта. Но в същата секунда от стената се измъкна стоманена ръка, в която проблясваше тридъймово острие.

— Махнете го! — закрещя Бърнет.

Витор излезе от вцепенението си, опита се да сграбчи зловецката ръка, но тя рязко се отметна и го запрати в противоположния ъгъл. После, сякаш принадлежеше на хирург-виртуоз, ръката със своето острие изкусно разкрои куртката на Бърнет от горе до долу и спокойно се върна в стената.

Ейджи трескаво натискаше ръчките и бутоните: бръмчаха генераторите, отваряха се и се затваряха люковете и вентилаторите, включваха се и се изключваха двигателите, запалваше се и гаснеше светлината, но пръстенът който държеше Бърнет, не се разпускаше.

Отново се появи тънкото пипалце. То докосна ризата на Бърнет и за миг замря нерешително. Вътрешният механизъм разтревожено закъркори. Пипалцето още веднъж докосна ризата и пак неуверено спря.

— Нищо не мога да направя! — закрещя Ейджи. — Това е автомат!

Пипалцето се скри в стената, от която веднага се показва стоманената ръка. С тежък гаечен ключ Витор удари по острието и едва не разцепи главата на Бърнет. Острието дори не трепна. То уверено разряза ризата и изчезна, като остави изплашения до смърт Бърнет гол до кръста. Когато при дивия вик на капитана пипалцето отново се измъкна, на Витор му стана лошо, а Ейджи затвори очи. Пипалцето докосна нежната топла кожа на гърдите на пленника и одобрително измънка. Пръстенът веднага се разтвори и останалият без сили Бърнет се строполи на пода.

За известно време се възцари мълчание. Всичко беше ясно без думи.

Ейджи се опитваше да разбере защо механизмът спря, като почувствува жива плът. Може би чуждопланетянинът, който нямаше камериер, се събличаше по този начин? Абсурд! И стаята-преса също ли беше абсурд?

Старият пилот дълбоко в душата си се зарадва, че се бе случило така. Това упорито магаре Бърнет получи добър урок. Сега нищо друго не оставаше, освен да напуснат дяволския кораб и да се опитат да се върнат на своя.

— Защо стоите? Помогнете ми да се облека — извика Бърнет.

Витор бързо вдигна разрязаната риза и Бърнет как да е я навлече, като стоеше по-далече от стената.

— След колко време можем да излетим? — попита той Ейджи.

— Какво?!

— Надявам се, че не сте оглушали!

— Но нима това, което се случи...

— Кога можем да излетим? — повиши глас капитанът.

— След около час — промърмори Ейджи и уморено се помъкна към пилотската кабина.

* * *

Кален лежеше напълно изнемощял. Глупаво беше, че изхаби толкова сили в безполезни опити да съдере втвърдилата се кожа. Сега

той почти не можеше да се движи.

В главата на Кален се мяркаха видения от детството му. Величавите зъбчати скали на Мабог, огромното пристанище Кантанопе и той, малкият Кален, който се любуваше на двете залязващи слънца. Едното — синьо, другото — жълто. Но защо те заедно залязват на юг? Трябва да питам татко...

Кален прогони виденията. Мабогиец не бива така безславно да загине, трябва да продължи борбата.

След половин час мъчителни търсения той се натъкна на запечатания метален сандък в задния сектор на кораба. Като откъртя капака, Кален видя вътре големи бутилки, старателно завити и разделени с парцали и стърготини. Извади една бутилка. На нея беше изобразен странен бял символ, който се стори на Кален смътно познат. Като напрегна паметта си, той си спомни, че символът беше череп на хуманоид. В мабогийския съюз влизаше една хуманоидна цивилизация и Кален беше виждал в музея макети на черепи.

Той отвори бутилката и подуши. Миризмата му хареса. Тя напомни на Кален... уханието на онази живителна течност, която очиства кожата!

Кален бързо изля върху себе си съдържанието на една бутилка и зачака със затаен дъх. Само да успее да възстанови кожата си...

Така и стана. Течността се оказа слаб очистител! Кален изпразни още една бутилка и почувствува как живителният разтвор се всмуква от обвивката. Известно време той изтощено лежа по гръб, като остави течността да разнесе роговата броня. Скоро кожата напълно беше възстановила еластичността си и Кален почувствува необикновен прилив на енергия и сила.

След животворната вана Кален огледа пилотиращите устройства. Кой знае защо, чуждопланетяните не бяха събрали всички уреди в един сектор. Много глупаво! Те дори не бяха превърнали останалите помещения на кораба в антигравитационни камери! Но и резервоар за толкова количество течност нямаше къде да се смести.

„Нищо — помисли си Кален. — Някак си ще преодоля тия трудности.“

Но след това, като изследва двигателя, забеляза, че при батериите отсъства едно съвършено необходимо звено. Батериите бяха извадени от строя.

Оставаше само един изход — да си върне своя кораб.

Но как? Мабогийските закони забраняваха убийството. При никакви обстоятелства, дори за да спаси собствения си живот, мабогиецът нямаше право да убива. Благодарение на този мъдър закон мабогийците бяха живели без войни вече три хиляди години и мабогийската цивилизация беше достигнала най-висок разцвет.

Като погледна под краката си. Кален изумен забеляза, че локвичката от пролятата течност беше прояла огромна дупка. Какъв ненадежден кораб — дори слабият очистител е способен да го повреди! Явно и самите чуждопланетяни са много слаби създания. Една тетнитова бомба би могла да свърши работа. И никой на Мабог няма да узнае това!

* * *

— Готов ли сте най-после? — нетърпеливо попита Бърнет.

— Струва ми се, да — отвърна Ейджи, като огледа маркираното с неизтриваем молив табло.

— Отлично. Ние с Витор ще останем в сектора за екипажа. Излитайте с минимално ускорение.

Те се пристегнаха и Ейджи обяви десетсекундна готовност. Той натисна бутона и вратата, която го отделяше от кабината за екипажа, се затвори. Ейджи натисна още един бутон и батериите заработиха. Дотук всичко вървеше добре. На пода се появи тънка струйка с маслена течност.

Ейджи машинално си помисли, че може би е протекло нещо в предаването, и веднага забрави за това. Уредите работеха прекрасно, Ейджи даде на автопилота необходимия курс и включи двигателите.

Изведнъж усети, че нещо го докосна по крака, и като погледна надолу, остана поразен от това, че гъстата и смърдяща течност се бе качила на няколко дюйма и беше заляла целия под. Ейджи разхлаби ремъците, за да намери причината за изтичането.

Скоро забеляза четири отвора, от които на равномерни тласъци се изхвърляше течността. Натисна бутона, който управляваше вратата, но тя не се отвори. Като се стараеше да не се поддава на паниката, той

внимателно огледа вратата. Тя трябваше да се отвори. Но не се отваряше!

Маслената течност вече се бе качила до коленете му. Ейджи се върна към пулта за управление. Когато влязоха в кораба, не видяха никаква течност. Значи би трябвало да има отток.

Когато Ейджи намери оттока, вонящата течност беше стигнала до шията му. Той дръпна дръжката към себе си и течността бързо изчезна. След това вратата се отвори леко.

— Какво има? — осведоми се Бърнет.

Ейджи разказа какво се бе случило.

— Тогава всичко е ясно — спокойно произнесе Бърнет. — Не можем да разбера как нашият правоъгълен приятел издържа ускорението при излитане. Не видяхме на борда нищо, към което би могъл да се пристегне. Значи той просто плува в масло, което автоматично изпълва пилотската кабина, когато корабът е готов за излитане.

— А защо не се отваряше вратата?

— Нима не е ясно? — ласкаво като дете се усмихна Бърнет. — Защо му е да залива с масло целия кораб?

— Но ние не можем да излетим.

— Защо? — заинтересува се Бърнет.

— Още не съм се научил да дишам под дебел слой масло. А то ще започне да тече веднага щом включа двигателите.

— А пък вие отворете оттока и привържете към него ръчката на регулатора, за да остава улеят отворен. Маслото ще се оттича също така бързо, както се и събира.

— Добре, ще опитам — унило се съгласи Ейджи.

Той се преоблече и последвал съвета на капитана, откри, че течността не се надига повече от дюйм и половина. Като сложи регулатора на минимум ускорение, Ейджи натисна бутона за излитане.

* * *

Кален с тъга проследи с поглед излетелия кораб. Той така и не намери у себе си сили да подложи бомбата. Трудно е да се престъпят за няколко часа закони с многовековна давност!

Кален не се отчая. Нямахме намерение да се предава. Щеше да се вкопчи в живота до последно издихание, щеше да се надява, че има шанс едно на един милион на планетата да долети друг кораб! Той съобрази, че от очистващата течност може лесно да си приготви заместител на въздуха. Щеше да му стигне за няколко дни. Само да можеше да разчупи керловия орех...

* * *

Като дойде на себе си, Ейджи откри, че преди да е загубил съзнание, машинално е успял да намали два пъти ускорението. Това му бе спасило живота. Но по скалата ускорението беше равно почти на нула, а пък беше непоносимо. Ейджи отвори вратата и изпълзя от своята кабина.

Ремъците, които държаха Бърнет и Витор, се бяха скъсали при излитането. Витор все още идваше на себе си, а Бърнет с мъка се промъкваше изпод купчината сандъци.

— Що за шеги? — тежко въздъхна той. — Казах ясно: „С минимално ускорение!“

— Аз излетях с ускорение, два пъти по-малко от минималното! — отвърна Ейджи. — Погледнете сам.

Бърнет влезе в пилотската кабина и бързо се върна.

— Лоша работа — каза той. — Този кораб е пресметнат за три пъти по-голямо ускорение от нашето. Вероятно на тяхната планета гравитацията е доста силна и при излитането е необходима колосална скорост.

В стените нещо щракна.

— Според мен става по-топло — простена дошлият на себе си Витор.

— Да, и налягането също расте — каза Ейджи и се запъти към пулта.

Бърнет и Витор изпратиха пилота с развълнувани погледи.

— Нищо не мога да направя! — извика Ейджи, изтривайки потта от зачервеното си лице. — Температурата и налягането се регулират автоматично. Явно, те се настройват на „нормално“ ниво след излитането.

— Изключете ги някак си, дявол да го вземе! — извика Бърнет.
— Или искате да се изпържим?

— Терморегулаторът вече стои на нула — отвърна Ейджи. — Повече нищо не може да се направи.

— Каква е нормалната температура за тоя глупав чуждопланетянин?

— Страшно е дори да се предположи — отвърна Ейджи. — Корабът е построен от необикновено термоустойчив материал. Той е способен да издържи налягане десет пъти повече, отколкото земните кораби. Съпоставете тези данни и...

— Но би трябвало някак си да се изключва! — не издържа Бърнет. Металният под се бе сгорещил почти до червено.

— Изключете го! — завика Витор.

— Не съм правил аз този кораб — започна да се оправдава Ейджи. — Откъде да зная...

— Изключете! — зави Витор и стисна Ейджи за гърлото. — Изключете!

— Пусни ме! — Ейджи хвана бластера. Внезапно се сети. Изключи двигателите.

Щракането в стените се прекрати и помещението започна да изстива.

— Какво стана? — учуди се Витор.

— Температурата и налягането падат, когато двигателите не работят — обясни Ейджи. — Докато двигателите не са включени, ние сме в безопасност.

Мълчанието бе нарушено от Бърнет:

— И така, ние загазихме?

— Да — потвърди Ейджи. — Като се движим по инерция, ще стигнем до най-близката планета след не по-рано от три години.

— Ще се наложи да се върнем на нашия кораб.

Подтиснал въздишката на облекчение, Ейджи превключи автопилота на нов курс.

— Вие мислите, че този тип ще ни върне кораба? — попита Витор.

— Разбира се — убедено отвърна Бърнет. — Нали иска да получи своя обратно, следователно ще му се наложи да напусне нашия.

— Да, но ако иска да си отмъсти.

— Ние ще повредим автоматиката — каза Бърнет. — Това малко ще го задържи.

— Не за дълго — намеси се Ейджи. — После все едно, ще ни догони.

— Не мисля — усмихна се Бърнет. — За нас е важно да излетим първи. Корпусът на този кораб, разбира се, е здрав, но едва ли ще издържи три атомни взрива.

— Не помислих за това — усмихна се Ейджи.

— А по някое време ще се върнем — бодро заключи Бърнет. — Металът, от който е направен този кораб, навярно струва нещо.

Ейджи включи двигателите и отведе „Индевър-2“ в противоположна посока. Автоматиката заработи и температурата започна бързо да се повишава. Като се убеди, че автопилотът е поел правилен курс, Ейджи изключи двигателите и корабът полетя нататък, влачен от силата на инерцията.

Те не успяха да изведат от строя автоматиката. Преди кацането Ейджи трябваше отново да включи двигателите и когато „Индевър-2“ се спусна на повърхността на планетата, астронавтите едва успяха да се измъкнат навън. Телата им бяха покрити с мехури, а подметките на обувките им бяха направо изгорели.

Притаили се в гората, те зачакаха.

След известно време чуждопланетянинът излезе от кораба и премина в своя. След миг се затвориха люковете.

— Ето — Бърнет стана на крака. — Сега трябва веднага да излетим. Ейджи, направо към пулта! Аз ще съединя батериите, а Витор ще затвори люка херметически. Напред!

* * *

Кален отвори запасния резервоар и корабът се изпълни със свеж благоуханен, жълтеникав въздух. Няколко минути дишаше с наслада, след това си избра три от най-големите керлови ореха и почака, докато кречерът ги разчупи.

Заситен, Кален се почувствува доста по-добре. Той позволи на чейнджера да свали загрубялата външна обвивка. Острието старателно

я разряза, като спря пред нежната жива кожа.

Кален разбра, че разсъдъкът на чуждопланетяните се е помрачил. Как по друг начин да си обясни, че се върнаха и напуснаха кораба му?

Трябва непременно да установи къде се намира тяхната планета и да съобщи за случилото се, за да дойдат и да ги излекуват.

Кален беше щастлив. Той не беше пристъпил законите на мабогийската етика. Можеше да остави на чуждия кораб тетнитовата бомба и да повреди двигателите. Но нищо подобно не стори. Само монтира няколко простички устройства, за да поддържа собствения си живот.

Кален провери уредите и откри, че са в идеален ред. Включи батериите и зачака, докато кабината се напълни с антигравитационната течност.

* * *

Витор пръв изтича към люка. Той се втурна вътре, но веднага отлетя назад.

— Какво е станало? — попита пристигналият Бърнет.

— Нещо ме удари!

Те внимателно погледнаха вътре.

Хитро преплетените проводници се бяха проточили от батериите към стените. Ако Витор беше докоснал корпуса на кораба, той щеше да бъде убит от мощен електрически разряд.

Те затвориха смъртоносната система и влязоха.

В кораба цареше пълен хаос. Подът беше затрупан от разхвърляни предмети. В ъгъла се търкаляше сгънат на две стоманен прът. И като завършек на разгрома разлятата на няколко места киселина беше съвършено разяла овехтелия корпус на „Индевър“.

В задния сектор ги дебнеше нов капан. Тежката врата беше съединена с дяволско коварство с малък стартер. Едно невнимателно движение и от човека, който би се опитал да влезе, щеше да остане мокро петно.

Имаше и други устройства, за предназначението на които никой не можа да се досети.

— Можем ли да поправим всичко това? — попита Бърнет.

Ейджи сви рамене.

— Почти всичките ни инструменти останаха на „Индевър-2“. За една година ще можем нещичко да позакърпим, но не гарантирам, че корпусът ще издържи.

Те излязоха навън.

„Индевър-2“ се понесе нагоре.

— Ама че мерзавец — ядосано изруга Бърнет.

— Трудно е да се предскаже на какво е способен един чуждопланетянин — философски отсъди Ейджи.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 33,34,35,36/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.